

CORRIE DE LEEUW

Onzevader

Het gebed is niet het Onzevader. Want dat ken ik nog wel. Niet dat ik het dan zou meemurmelen, hoor. Want sinds mijn gereformeerde kindertijd geloof ik niet. En om dan een beetje te gaan zitten veinzen, daar ben ik toch net te calvinistisch voor.

Maar de mensen in deze kerk kennen het wel. Ze bidden zachtjes mee. En omdat ze het met z'n zeventhonderden precies tegelijk doen, golft het gebed als een tsunami door de kerk. Het geluid lijkt de ruimte op te tillen.

Ik ben hier voor een stukje in de krant. Want Mierlo neemt afscheid van zijn pastoor. Een pastoor zoals de God waarin geloofd wordt ze bedoeld moet hebben. Vriendelijk, met een groot hart en gevoel voor ironie en nuance, een verbinder en een trooster. Tenminste, dat leid ik af uit dat ene telefoongesprek dat ik vorig jaar met hem had en uit alle warme woorden die hier over hem gesproken worden. Dat ik hem belde was tegen

kerst. In zijn kerk had het jubilerende plaatselijke koor een kerstconcert verzorgd. Daarbij had ook een gastoptreden van de drie

zusjes van O'G3NE plaatsgevonden. Best bijzonder natuurlijk in een tijd waarin de nieuwlichters in de katholieke kerk heel wat strakker in de leer zijn dan de generatie voor hen. Het zijn tegenwoordig meestal de jonge pastoors die in de krant komen omdat ze botsen met hun parochianen, die zich storen aan hun intolerantie.

Maar deze pastoor gaf toestemming aan de kortgerokte zangzusjes om in zijn kerk op te treden. En daar had iemand zich over beklagd bij het bisdom. Waarop de hulpbisschop in een 'priesters-onder-elkaar-gesprek' tegen de pastoor had gezegd dat 'dit profane optreden afbreuk had gedaan aan de sacraliteit van het gebouw'.

„Ach nee...”, beantwoordde de pastoor mijn vraag, en de toon van zijn stem ademde verzoening, „ik heb geen spijt van die toestemming. Mijn smaak is het ook niet, maar de mensen hebben het erg op prijs gesteld.”

In de kerk, waarin aan het einde van het gangpad de pastoor nu rust in zijn kist, nadert de eucharistieviering het einde. Dan ineens knielen alle zeventhonderd parochianen. Ik niet. Maar als ze nu wel het Onzevader gaan bidden, murmel ik misschien toch wel mee. Als eerbetoon aan de uitstervende generatie van pastoors zoals deze.

De kortgerokte zangzusjes mochten in zijn kerk optreden